Dissabte 4 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 6,30-34): En aquell temps, els Apòstols reunint-se amb Jesús, li referiren totes les coses que havien fet i ensenyat. I els digué: «Veniu vosaltres a part, a un lloc solitari, i descanseu un poc». Perquè eren molts els qui anaven i venien, i no tenien temps ni de menjar. I se n'anaren en una barca a un lloc desert, sols.

I molts els veieren partir i els reconegueren, i hi van concórrer a peu de totes les ciutats, i hi arribaren abans. I sortint, veié una gran multitud, i se'n compadí, perquè eren com ovelles que no tenen pastor. I començà a ensenyar-los moltes coses.

© Albada Editorial / evangeli.net

«'Veniu vosaltres a part, a un lloc solitari, i descanseu un poc'. Perquè eren molts els qui anaven i venien, i no tenien temps»

Mn. David COMPTE i Verdaguer
(Manlleu, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens planteja una situació, una necessitat i una paradoxa que són ben actuals.

Una situació. Els Apòstols estan "estressats": «Eren molts els qui anaven i venien, i no tenien temps ni de menjar» (Mc 6,31). Sovint nosaltres ens veiem abocats al mateix tràfec. La feina exigeix bona part de les nostres energies; la família, on cada membre vol palpar la nostra estimació; les altres activitats en les que ens hem compromès, que ens fan bé i, alhora, beneficien a tercers... Voler és poder? Potser és més assenyat reconèixer que no podem tot allò que voldríem.

Una necessitat. El cos, el cap i el cor reclamen un dret: descans. En aquests versets tenim un manual, sovint ignorat, sobre el descans. Hi destaca la comunicació. Els Apòstols «referiren totes les coses que havien fet» (Mc 6,30). Comunicació amb Déu, tot seguint el fil d'allò més pregon del nostre cor. I —quina sorpresa!— trobem que Déu ja espera. I espera trobar-nos amb els nostres cansaments.

«Jesús els digué: veniu vosaltres a part, a un lloc solitari, i descanseu un poc» (Mc 6,31). En el pla de Déu hi ha un lloc per al descans! És més, la nostra existència, amb tot el seu pes, cal que descansi en Déu. Ho descobrí l'inquiet Agustí: «Ens vau fer per vós i en neguit és el cor nostre mentre no reposa en vós». El repòs de Déu és creatiu; no "anestèsic": topar amb el seu amor centra el nostre cor i els nostres

pensaments.

Una paradoxa. L'escena de l'Evangeli acaba “malament”: els deixebles no poden reposar. El pla de Jesús fracassa: són abordats per la gent. No han pogut “desconnectar”. Nosaltres sovint no podem desempallegar-nos de les nostres obligacions (fills, cònjuge, feina...): seria trair-nos! S'imposa trobar Déu en aquestes realitats. Si hi ha comunicació amb Déu, si el nostre cor reposa en Ell, relativitzarem tensions inútils... i la realitat —nua de quimeres— mostrarà millor l'empremta de Déu. En Ell, allí, hem de reposar!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Si no és amb Déu o per Déu, no hi ha descans que no cansi» (Santa Teresa de Jesús)

- «El descans diví del setè dia no es refereix a un Déu inactiu, sinó que subratlla la plenitud de la realització duta a terme, tot adreçant al mateix una mirada “contemplativa”, que ja no aspira a noves obres, sinó més aviat a gaudir de la bellesa del que s’ha realitzat» (Sant Joan Pau II)

- «L’activitat de Déu és el model de l’activitat humana. Si Déu va ‘prendre alè’ el setè dia (Ex 31,17), també l’home ha de ‘fer festa’ i deixar que els altres, sobretot els pobres, ‘prenguin alè’ (Ex 23,12). El dissabte fa parar els treballs diaris i permet un respir. És un dia de protesta contra les servituds del treball i el culte a la riquesa» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 2.172)